

BLESTEMUL MOȘTENIRII

David Phillip Pierce, moștenitorul unui vast imperiu și al unui rang pe măsura averii sale, fu oarecum surprins să vadă reacția tristă și plină de dezamăgire din ochii proaspetei sale soții la aflarea adevăratei sale identități. Altă tânără ar fi fost în al nouălea cer aflând că nu se măritase cu un oarecare, însă nu și Lauren a lui. Dacă ar fi fost sincer, s-ar fi simțit vinovat pentru că o mințise, dar asta nu însemna că trebuia să și recunoască. Din propria lui experiență știa că titlul și bogăția nu fuseseră decât o povară apăsătoare pentru umerii săi. Deși avusese parte de tot ce își dorise încă de mic copil, din punct de vedere material, nu cunoscuse cu adevărat fericirea până ce nu o întâlnise pe Lauren.

La urma urmei ce valoare aveau banii în lipsa fericirii?! Recunoștea că, fără doar și poate, viața era mai ușoară fără grija banilor, dar mai știa și că bucuria vine din interior, nu din luxul care te înconjoară. Cu toate că era un bărbat suficient de chipeș, prezentabil, modest și blând, orgoliul de a fi prețuit pentru ceea ce reprezenta el ca om, dincolo de rang și avere, putea trece uneori drept o slăbiciune, alteori drept un punct forte pentru el. Iar asta depindea de felul cum îl percepeau cei din jur atunci când îi aflau identitatea, de cele mai multe ori copleșiți de asta.

Acest lucru îl mâhnea pentru că nu putea să-și arate adevărata valoare. De aceea mândria interioară îi influența mai mult decât și-ar fi dorit acțiunile, mai mult decât o făceau rațiunea sau conștiința. Își dorise de la ființa minunată din fața lui, în ai cărei ochi se putea citi suferința, iubirea ei

necon condi ționată și sinceră. Ca să fie sigur că persoana lui fusese adevăratul motiv pentru care Lauren alesese să-și petreacă restul vieții alături de el, se văzuse nevoit să-și ascundă adevărata identitate. Acum, când visul i se împlinise, Lauren îi era soție și îi purta pruncul în pântec, se simțea cel mai fericit și împlinit bărbat de pe pământ.

Cu ochii strălucind din cauza lacrimilor neplânse, soția lui își împreună mâinile cu afectare la piept, oferindu-i toată atenția așa cum făcea de obicei. În timp ce altă femeie ar fi trecut în grabă peste acest comentariu, încercând să-și ascundă extazul și mulțumirea, ea reușea în schimb să-l facă să se simtă cel mai fericit om, dar și cel mai stânjenit pentru că o mințise. Îl scruta cu privirea ei pătrunzătoare, ce o caracteriza, ca și cum nimeni și nimic altceva nu ar fi fost mai important pentru ea decât persoana lui. Nici titlul, nici averea sa. Nu era de mirare că ajunsese în scurt timp să o adore și să nu-și poată imagina viața fără ea.

– Pentru Dumnezeu, iubita mea, tocmai ți-am spus că sunt bogat, nu c-am omorât un om!

Lauren clipi dureros, însă nu scoase nici un sunet.

– N-ai idee cât de obositor este câteodată să fii duce, mai ales atunci când trebuie să te porți ca atare...

Bărbatul zâmbi ștregărește.

– Scumpa mea, a fi ducesă este o onoare, nu un stigmat...

– Dar... Phillip, am crezut că ești un om normal...

Glasul ei se stinse în timp ce el o privea atent. Când sprâncenele lui se ridicară amuzate, ea încercă să-și găsească cuvintele potrivite.

– Așa, ca mine... sărac vreau să spun...

– Ah, draga mea, dar așa am fost până să te întâlnesc pe tine.

O privi plin de speranță și iubire. Lauren îl străpunsese cu privirea, nedumerită.

– Deși dețineam averi, îmi simțeam sufletul grozav de sărac...

Ochii lui, de culoarea mării învolburate, nu se desprindeau de chipul ei.

– Însă tu, scumpă Lauren, mi-ai îmbogățit viața.

– Phillip, îl întrerupse soția lui, nu-mi vine să cred că m-ai mințit cu bună știință... De ce?

Vinovat și oarecum încurcat, bărbatul încerca să-și găsească cuvintele potrivite pentru Lauren. Frumusețea ei îl hipnotizase de cum o văzuse prima dată. Dar nu asta îl atrăsese cel mai mult, ci acel ceva profund... blândețea caldă... dăruirea interioară, a cărei forță putea vindeca orice rană, orice cicatrice ascunsă cu grijă. Și, pe măsură ce căuta s-o cunoască mai mult, descoperirea adâncimi nebănuite.

Bunătatea și dragostea ei aveau o forță de neînțeles chiar și pentru el, care se crezuse până atunci expert în cunoașterea oamenilor. Lauren avea darul deosebit de a scoate tot ce era mai frumos din oameni. Iar pe el, omul serios și calculat, îl făcuse să privească viața prin alți ochi: ochii iubirii.

– Iartă-mă, iubito, își dresă el vocea, n-am avut nici un motiv ascuns, jur! N-am vrut să te simți intimidată sau stânjenită de titlul sau averea mea...

– Bine, dar totuși...

Se opri înghițind în sec. Durerea din glasul ei îi spunea lui Phillip foarte mult. Ochii îi erau plini de lacrimi și întrebări.

– Te rog, scumpo, nimic nu s-a schimbat. Sunt tot eu. Uită-te în ochii mei, Lauren.

Bărbatul așteptă până ce femeia îl privi.

– Sau acum nu mă mai iubești?!

Respect pentru camera și ține
Lauren icni, apoi clătină din cap.

– Cum poți fie și să gândești așa ceva, Phillip!

Bărbatul își simți inima ușoară.

– Nu știu..., continuă ea, puteam destul de bine să fac față noii situații, adică să fiu pur și simplu doamna Phillip, dar ca ducesă, mă tem că voi fi o mare dezamăgire pentru tine... Dumnezeu, nu mă pot schimba într-atât!

Ducele era amuzat de felul precipitat în care soția lui își frângea mâinile și se bâlbâia.

– Doamne, ce anume îți imaginezi?! Niciodată nu ți-aș cere să te schimbi! Dimpotrivă. Felul tău de a fi este motivul pentru care te ador. Ești sinceră, ai un suflet minunat și, pe cât ești de frumoasă, pe atât ești de modestă. Adică persoana cea mai potrivită pentru o ducesă.

Văzându-i încă îndoiala pe chip, el continuă:

– Te iubesc, Lauren! Nu lăsa un titlu, o avere să stea în calea fericirii noastre...

Un zâmbet cald luminează chipul femeii.

– Oh, dragul meu, știi că te iubesc enorm...

– Dar...

– Dacă n-am să mă ridic la nivelul așteptărilor?...

– Tu?! Niciodată! Ține minte, Lauren, nu trebuie să dovedești nimănui nimic. Doar mie, zâmbi el larg cu subînțeles. Deja mi-ai dovedit ceea ce îmi doream atunci când mi-ai dăruit dragostea ta și rodul iubirii noastre.

Lauren își duse mecanic mâna la abdomen și îl mângâie cu nespusă tandete.

– Se pare că nu mai e cale de întoarcere. Sper însă, de dragul iubirii pe care ți-o port, să fi făcut alegerea corectă, Phillip.

– Cum poți să spui așa ceva? Fată dragă, sunt convins că

a fost și este cea mai bună alegere. M-ai făcut cel mai fericit bărbat de pe pământ!

– Mă refer la tradiție, la responsabilitatea ta de a te căsători cu cineva cu același statut social.

– Lauren, apăsă el pe cuvânt, vreau să știi că nu-mi pasă câtuși de puțin de toate acele reguli absurde. În plus, dacă ai uitat, sunt deja un om însurat.

Soția zâmbi timid. Tot ce își dorea era să nu facă pe nimeni să sufere. Phillip se încruntă. Nu-i plăcea deloc cum privea ea lucrurile.

– Dumnezeu, Ducesă, spuse el grav, uită-te în ochii mei și spune-mi că nu ai aceleași sentimente pentru mine, că nu mă mai iubești la fel de mult pe cât te iubesc eu pe tine.

O apucă de ambele mâini și o forță să-l privească până ce ea încetă să-l înfrunte.

– Nu pot să fac una ca asta, șopti ea încet, ar însemna să te mint...

Își ridică apoi din nou privirea spre el.

– Știi că te iubesc enorm... mai presus decât propria-mi viață... dar tot cred că suntem nebuni de legat...

– Poate că ai dreptate, râse el fericit. Poate că este o nebunie din care nu ar trebui să ne revenim niciodată, argumentă el.

Apoi o luă în brațe și încercă să o liniștească cu un sărut plin de dragoste. Când o depărtă să o privească, în ochii ei zări strălucind lacrimi de fericire.

– Știi ce cred? Înainte de a-mi cunoaște familia, hai să ne bucurăm din plin de luna noastră de miere. Vrei?

Bărbatul se prefăcu îngrijorat de răspunsul ei, dar de fapt nu era. Citea în ochii ei că erau mai apropiați ca oricând și așa vor fi toată viața lor.

Respect pentru oamenii în artă

– Pare ispitor, Phillip...

După care izbucniră amândoi în râs.

– De acord, consimți ea.

Se întreba dacă va reuși să facă față situației. Când îl cunoscuse, păruse exact ceea ce îi trebuia: bărbatul tandru și drăgăstos pe care-l puteai iubi toată viața. Acum, privind în urmă și gândindu-se cine este el, poate că făcuse o greșală, dar chiar și așa, niciodată nu iubise cu atâta profunzime. Și niciodată nu simțise că nu poate trăi fără dragostea cuiva. O lacrimă răătăcită îi ardea obrazul și ea ridică mâna să o ștergă repede.

– Ah, te rog, iubita mea! Sunt un bărbat matur și trebuie să mă crezi că ne va fi bine împreună. Vom fi fericiți. Temerile tale sunt premature și de-a dreptul absurde.

Phillip încerca să-i prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă și ea încerca să-i dea dreptate. Ea avea doar nouăsprezece ani, iar el era un bărbat în toată firea, care urma să împlinească în curând treizeci de ani. Nu ceruse până atunci mâna nici unei femei pentru că nu simțise nimic special. Acum avea certitudinea că o iubea nespus de mult pe Lauren.

Doamne, Dumnezeu! Era uluitor! Era soția lui! Aproape toate tinerele ar fi făcut moarte de om să se căsătorească cu el, iar ea păruse nefericită la început. Izbucni în râs amintindu-și cât de mult evitase toate acele femei care se lipeau ca ventuzele de el, iar fata blondă din fața lui se gândea cu îndărătnicie mai mult la fericirea celorlalți.

– Te iubesc! Te iubesc cu adevărat, Lauren, niciodată să nu te îndoiești de asta!

O trase ferm în brațele lui și o sărută din nou. Tânăra încercă să protesteze, dar se lăsă păgubașă, cu răsuflarea tăiată și genunchii înmuiați, copleșită de puterea pe care o exercita asupra ei. Când el se desprinsese într-un sfârșit din sărutul

devorator, ea îl privi și uită pentru o clipă de toate barierele care apăruseră între ei.

– Și eu te iubesc... soțul meu...

Din ziua următoare, așa cum plănuiseră, începură să-și petreacă luna de miere, fără să lase nimic să stea în calea fericirii lor. O ducea în cele mai minunate și elegante locuri. Se cazau la cele mai sofisticate hoteluri și mergeau în fiecare seară la dans. De fiecare dată apariția lor stârnea mare vâlvă și toată lumea se repezea din toate părțile să-l servească și să-i între în grații, numindu-l „Înălțimea Voastră”.

Curând începu să-și aducă aminte cum este să ți se spună „Bună seara, Înălțimea Voastră!”; „Cum dorește Înălțimea Voastră!” Phillip începu să fie deranjat de toate astea, iar Lauren se amuza copios de mutra lui posomorâtă.

– Încearcă să fii mai îngăduitor cu ei, dragul meu. La urma urmei nu cred că o fac intenționat, cred că te admiră cu adevărat, pe tine vreau să zic, nu rangul.

– Hm, aprobă el absent în timp ce dansau.

Un gând năstrușnic încolți în mintea lui. Zâmbi fermecător. Gestul fu atât de vizibil, încât ea simți imediat că pune ceva la cale.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic, spuse el spășit. Pur și simplu sunt fericit.

– Nu te cred...

– Cum poți spune așa ceva? zise el mimând dezamăgirea.

– Iartă-mă, interveni ea repede. Mă refer la faptul că nu este numai fericirea ta la mijloc. Presimt că pui ceva la cale...

Phillip își reținu un zâmbet. Era uimit cât de bine reușise să-l cunoască soția sa.

Respect pentru ea și respect pentru cărți

– Mă uimiți, Înălțimea Voastră!

Ea se încordă, apoi înghiți în sec. Căzuseră de comun acord să nu facă încă public faptul că era soția lui. Voia să se mai bucure de câteva zile, în tihnă, înainte de a fi măsurată și observată sub lupa ochilor critici și pretențioși ai înaltei societăți. De parcă acest lucru era posibil de vreme ce se afla în permanență în preajma lui!

– Să nu îndrăznești! aproape chițai tânăra.

El o privi drăgăstos. Era înzestrat din belșug cu șarm și bun simț. Până atunci încercase din răputeri să păstreze aparențele și nu o sărutase și nici nu o strânsese necuviincios în brațe în public, din respect pentru ea, ca să o apere de vânătoria de bârfe de societate. „Dar la naiba cu toate astea”, își spuse el. Merita din plin să-și trăiască viața și fericirea așa cum simțea, nu cum era corect pentru societate. Și, mai rău, ardea de nerăbdare să surprindă reacția de pe chipurile tuturor.

Ducele de Whinfield, integritatea și onoarea în persoană, era pe cale să șocheze lumea. Se aflau încă pe ringul de dans când Lauren surprinse pentru o clipă sclipirea diabolică din ochii soțului ei. Își îngustă ochii spre el într-un gest preventor. Bărbatul zâmbi alene apoi, asemenea unui băiețel neastâmpărat, care era pe cale să săvârșească o obrăznicie, se aplecă, își apropie buzele de ale ei, după care se adânci într-un sărut pătimaș. Brațele lui o strânsă cu o forță nebănuită și o apropie tare de el, într-un gest prea intim pentru a fi împărtășit în public. Continuă să o sărute așa un timp, iar când se desprinsă de gura ei, aveau amândoi răsuflarea întretăiată. Fetei îi străluceau ochii mai ceva ca două diamante, fără să încerce să pară supărată sau speriată.

– Mă gândesc acum, spuse el târăgănat, că, pentru a-ți salva reputația, trebuie să recunoaștem imediat că suntem,

nici mai mult, nici mai puțin, decât căsătoriți. În plus, rânji el complice, îmi place al naibii de mult să arăt lumii că sunt amoretzat de soția mea.

Lauren tresări. Îl privi curioasă la început, apoi, realizând un lucru, fața i se luminează de un zâmbet sugubăț.

– Milord, în încercarea de a-mi salva mie reputația, te-ai gândit că ai putea să o faci praf pe a ta?

Se uită în jur doar pentru a se convinge că toți îi fixau cu o curiozitate fâțișă și cu o mină tâmpă. Își întoarse atenția înapoi spre soțul său. Acesta părea să se bucure nespuse de noile sentimente și de promisiunea a ceea ce ar putea urma.

– S-ar putea să ai dreptate, râse el vesel. Și când te gândești cât de mult am lucrat la asta! Imaginează-ți, implacabilul David Phillip Pierce, Duce de Whinfield, îndrăgostit până peste cap de propria soție...

– Tu chiar n-ai minte? șopti ea.

El făcu un gest de indignare, apoi îi făcu cu ochiul.

– De când te-am cunoscut pe tine, se pare că mi-am pierdut orice urmă de rațiune...

– Phillip, eu vorbesc serios, șopti ea.

– Și eu, scumpa mea. Și eu.

În timp ce reveneau la locurile lor, părăsind ringul de dans, observă la rândul lui privirile alarmate ale celor din jur. Amuzat și în culmea fericirii, era tentat să o sărute din nou, dar se gândi că era și așa prea mult. Pufni în răs încântat. Nu-și aducea minte să se mai fi simțit vreodată atât de bine în pielea lui. Zări o cunoștință la masa din apropiere și se opri să îl salute. Din proprie experiență știa că distinsa lui soție era una dintre cele mai înfocate devoratoare de bârfă. Salută scurt pe toată lumea, apoi se aplecă și îi șopti cunoștinței suficient de tare încât să audă toți cei de față:

– Să-mi fie cu iertare, dar nu mă pot abține să nu-mi sărut soția.

Păru să stea puțin pe gânduri, apoi continuă:

– Nu știu dacă voi reuși să fac asta vreodată...

Șocul apăru vizibil în ochii tuturor. Soția lui?

– Nu știu cum reușesc unii, dar noua Ducesă de Whinfield este un real pericol pentru mine, chicoti el. Ar trebui să o țin încuiată în dormitorul meu.

Femeile de la masă icniră la unison.

– Nu sunteți de acord cu mine? i se adresa Phillip bărbatului care, fără să vrea, urmă direcția privirii Ducelui ce își admira soția.

Acesta înghiți în sec năucit de frumusețea tinerei, apoi aprobă hotărât din cap, spre surprinderea tuturor.

– Sunt înnebunit după ea, mai spuse Ducele, apoi se depărtă mândru.

În următoarele săptămâni Phillip și Lauren se dovediră a fi periculos de fericiți și îndrăgostiți. Tânăra ducesă arăta absolut senzațional la brațul fermecătorului duce.

Lauren îi întâlnește pe prietenii soțului său, fermecându-i cu frumusețea și naturalețea ei. Era blândă, veselă, spontană și exagerat de modestă pentru o persoană care tocmai urcase pe scara ierarhiei sociale. Era o minunăție să fii în preajma ei.

La insistențele lui Phillip, ea acceptă să-și cumpere câteva rochii noi, care arătau fabulos pe trupul ei delicat și perfect.

Într-o seară, pe când păraseau restaurantul unde cinaseră, șeful de sală i se adresa fascinat de tânără.

– Plecați? Așa repede? Ah, ce rău îmi pare, Înălțimea Voastră!... Vă mai așteptăm pe la noi...

Deși i se adresase numai ei, Phillip nu se supără. Dimpotrivă. Era mândru și încântat de soția sa. După ce ieșiră din local, ea îl întrebă pe soțul său:

– Așa mi se vor adresa oamenii de acum încolo? Cu Înălțimea Voastră?

– Mă tem că da, iubire. Te-am avertizat, uneori poate deveni o povară grea. Mai ales pentru o ființă așa de plăpândă ca tine...

Părea serios, dar ea știa că o tachinează.

– Înălțimea Sa, Ducesa de Whinfield... Sună al naibii de frumos și trebuie să recunosc, ți se potrivește de minune.

Lauren își dădu ochii peste cap. Deși era foarte tânără, avea o eleganță înăscută. Aliura și mișcările blânde o făceau să treacă drept o adevărată aristocrată. Phillip se simțea ca un adolescent îndrăgostit și nu se putea opri din a-i declara continuu cât de fericit îl făcea. Iubea tot ce însemna ea, tot ce gândea, felul grijuliu și atent cum se comporta cu cei din jur.

Uneori, fără să-și dea seama de ce, era năpădit de sentimente îngrijorătoare și rostea fără să vrea că nu ar fi în stare să supraviețuiască dacă o pierdea.

– Cum poți să crezi așa ceva? Nu mă vei pierde niciodată. Sunt soția ta pentru totdeauna, Phillip, și te iubesc nespuse de mult.

Trăiau un vis de nedescris. Își dăruiseră unul altuia încrederea și iubirea necondiționată. Găsiseră dragostea și fericirea așa cum nu-și imaginaseră să existe vreodată.

– Vreau să te fac mereu fericită, așa cum mă faci și tu, îi șoptea el încet pe când o ținea în brațe de fiecare dată după ce făceau dragoste. Vreau să fim mereu alături unul de celălalt.